

попунити правне празнине *ad hoc*, а то се мора учинити, пре свега, примењивањем општих законских принципа; међутим, таква одлука суда не укида обавезу законодавца да попуни законску празнину. Поменута одлука Уставног суда значајна је за редовне судове приликом одлучивања о случајевима који се тичу заштите социјалних права лица, где законодавац избегава правовремено регулисање датих односа правним средствима. Доносећи одлуку од 15. октобра 2013. године, у случају *Rimantas Savickas v. Lithuania* (No. 66365/09) и разматрајући допуштеност жалбе, ЕСЉП се позвао и на доктрину Уставног суда која је намењена смањењу зајемчених социјалних права судија за време економске кризе. ЕСЉП је сматрао да држава Литванија приликом усвајања и подржавања привременог смањења зарада судија за време економске кризе (1999–2003), није прекорачила границу примене, нагласивши да је губитак у заради за период од три године надокнађен, према специјалном закону који је обезбеђен за такву компензацију или према одлуци суда у складу са тим законом. Представке су оцењене као недопуштене и у погледу других тачака тог спора.

У својој одлуци од 1. јула 2013. године, Уставни суд налази да су у условима економске кризе, која је отпочела 2009. године, плате судија и неких државних службеника биле смањене несагласно уставним захтевима, примењивим у условима економске кризе на тај тип смањења, чиме је прекршен и уставни принцип пропорционалности. Уставни суд је оценио противуставном оспорену законску регулативу путем које су смањени коефицијенти позиционих зарада судија прописивањем непропорционалне (изузетно велике) мере смањења, чиме је нарушен и однос висина зарада судија на различитим дужностима, установљен у време пре појаве тешке економске и финансијске ситуације у држави. Он је изнео став да таква правна регулатива није у складу са начелом независности судија и судства, нити са захтевима израженим у члану 109. став 2. Устава и уставном начелу правне државе.

Напомињем да су се питањима која се тичу смањења зајемчених социјалних права судија у условима економске кризе бавили и други уставни судови.

Тако је 18. јануара 2010. Уставни суд Летоније донео пресуду у случају у коме је предмет оцене уставности било замрзавање судијских зарада, а у вези са подизањем плата вишим државним функционерима, у условима економске кризе. Уставни суд Летоније је оценио оспорене законске одредбе и оспорено смањење зарада судија, неусклађено са императивима који проистичу из Устава, као противуставно, констатујући следеће: тешки економски услови наводе државу да промени и смањи финансирање свих радника у јавном сектору без обзира на грану јавног сектора у којој раде, буџета државне установе или области у којој делују; било би недопустиво смањити финансирање само једног сектора – судова, или